

καὶ θὰ φονεύσῃ μόνος πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ζῶα. Ἡ εἰδησις αὕτη ἐπέσυρε εἰς Ῥώμην ὀλοκλήρου τῆς Ἰταλίας τοὺς λαοὺς. Τὴν ὀρίσθεισαν ἡμέραν, οἱ περίεργοι συνωθύντο εἰς τὸ ἀμφιθέατρον, ὥπως ἴδωσι τὴν περιστρεφόμενην. Πέριξ τοῦ ἀμφιθεάτρου ὑψούτο στοά, ἀφ' ἧς ὁ Αὐτοκράτωρ ἐμελλε νὰ δείξῃ τὴν ἐπιτελειότητά του. Ἐν πρώτοις ἀντεπεξῆλθε κατὰ τῶν ἐλάφων, τῶν δορκάδων, καὶ τῶν λοιπῶν ἀβλαβῶν ζώων, ἅτινα κατεδίωκε, τρέχων ἀπὸ τοῦ ὑπερώου· μετὰ δὲ ταῦτα μεταχειρίσθη τὸ ἀκόντιον διὰ τοὺς λέοντας καὶ τὰ ἄγρια θηρία. Οὐδέποτε ἐσκόπευε δὲ, διότι ἕκαστος ἀκοντισμὸς τοῦ ἦτο θανάσιμος. Ἐπληττεν εἴτε ἐπὶ τοῦ μετώπου εἴτε ἐπὶ τῆς καρδίας, πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον εἶχε περισυνάξει ὅλα τὰ σπανιώτερα ζῶα, σταλέντα ἐκ τῆς Λίθιοπίας καὶ τῶν Ἰνδιῶν. Ὁ Δομιστιανὸς ἦτο ὁ πρῶτος εἰσαγαγὼν ἐν Ῥώμῃ εἰδὴ θηρίων, ἅτινα ἐξ εἰκότων μόνον τέως ἐγνωρίζοντο ἐκεῖ. Μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχον στρουθοκάμηλοι ἐκ Μαυριτανίας, ἐκπληξάντες τοὺς Ῥωμαίους διὰ τὴν τεχνίτητά της πορείας των, ἰδίᾳ δὲ διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν πτερῶν αὐτῶν, ὁμοίων πρὸς ἱστία ἐξαγκοῦμενα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Ὁ Κόμμοδος ἐβάλλε κατ' αὐτῶν ἀπὸ τῆς στοᾶς, διὰ βελῶν ἐχόντων δρεπανοειδῆ τὴν αἰχμήν· τῷ σπῶ δὲ εὐθέως ἐσκόπευεν, ὥστε ἀπέκοπτε τὰς κεφαλὰς των.

Ἄλλοτε πάλιν, ἰδὼν ἀνθρώπον τινα μεταξὺ τῶν ἐνύχων πάνθηρος ἢ λεοπαρδάλεως, ἐτοίμου νὰ τὸν καταβροχθίσῃ, ὁ Κόμμοδος διὰ τοῦ βέλους τοῦ ἐφόνευσε τὸ ζῶον χωρὶς νὰ ἐγγίσῃ τὸν ἄνθρωπον. Τὸ τοιοῦτον ὑπενθυμίζει ἕτερον περιεργότερον.

Πατὴρ τις βλέπει τὸν υἱὸν του συλληφθέντα ὑπ' ὄφως, διατάζει μεταξὺ τῆς ἐπιθυμίας νὰ σώσῃ τὸ τέκνον του, καὶ τοῦ ὀφθῶς μήπως τὸ φονεύσῃ, εὐτυχῶς ὅμως τοξεύσας, ἐφόνευσε τὸν ὄφιν. (1).

Οἱ ἀρχαῖοι τοξόται ἐρρίπτον τὰ βέλη των ἐξ ἀποστάσεως 574 ποδῶν, ὡς ἀναφέρει ὁ Végèce, διατείνονται δὲ μάλιστα ὅτι διὰ τῶν ἐλαφρῶν τούτων βελῶν, ἐπροξένουν μείζονα βλάβην, ἢ ὅσον κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς ἐφευρέσεως τῶν πυροβόλων.

Οἱ τῆς Ἀνατολικῆς Αὐτοκρατορίας Ἕλληνες δὲν ἦσαν ἥττον τῶν προγόνων των ἐπιτελῆσαι τοξόται. Ὁ Ζωσιμάς, ἀναφέρει περὶ τίνος τοξότου, Μενελάου τοῦνομα, ὅστις δι' ἑνὸς μόνου τόξου ἐρρίπτε συγχρόνως τρία βέλη, κατὰ τρεῖς διαφόρους διευθύνσεις. Πῶς ὁ ἄνθρωπος αὗτος δύο μόνον ἔχων ὀ-

φθαλμοὺς, ἐξετέλει τοῦτο; Δὲν ἀναφέρει. Βεβαίως ὅμως θὰ ἦτο πλέον ἢ παραβλῶψ. Ἄλλ' οἱ λαοὶ οὗτοι ἐξεπλάγσκον, ὅτε εἶδον τοὺς σταυροφόρους τοξότας μετὰ τοσαύτης ἰσχύος ῥίπτοντας τὰ βέλη των, ὥστε αἱ αἰχμαὶ διεσπέρων τὰς παχυτέρας ἀσπίδας, κατὰ δὲ τὴν Ἀνναν Κομνηνὴν ἐνεπηγύνοντο ὀλοκλήρᾳ εἰς τὰ τεῖχη τῶν πόλεων. Θέλοντες νὰ τεχνύσωσι τὰ τόξα των, ἐπιπτον ὑπτιοί, στηρίζοντες δὲ τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ ξύλου τοῦ τόξου, ἔφερον τὴν χορδὴν πρὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ, καὶ ἐτόξευον ἐν τῇ θέσει ταύτῃ.

Ἵπτιοι τοξεύουσι καὶ σήμερον τινες ἄγριοι λαοί. Ὁ ζωγράφος Debret εἶδεν, ἐν τοῖς πέριξ τῆς πόλεως τοῦ San Pedro, εἰς Cantagallo (Βρασιλία) Ἰνδοὺς οὕτω τοξεύοντας, μετ' ἀπιστεύτου δεξιότητος.

Πρὸς τοῦτο ἐξέλεγον συνήθως τὸ μικρότερον τῶν τόξων των. Μετὰ μικρὸν δὲ ἀνερθεύμενοι αἰφνίς ἐπὶ τῶν ποδῶν των ἐξακοντίζουσι τὸ βέλος αὐτῶν καθεύτως ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτῶν, οὕτως ὥστε νὰ ἐπαναπέσῃ τοῦτο ἐντὸς κύκλου, οὗ τὸ κέντρον κατέχει ὁ τοξότης. (1).

Οἱ Ἰνδοὶ οὗτοι καλούμενοι Caboclos, μεγίστας ἀποδίδουσι ὑπηρεσίας εἰς τοὺς φυσιολόγους καὶ τοὺς περιεγητάς, οὓς ὀδηγοῦσιν εἰς παρθένα δάση, παρέχοντες εἰς μὲν τοὺς πρώτους τὰ σπάνια πτηνὰ καὶ τὰ ζῶα ὧν ἔχουσιν ἀνάγκην διὰ τὰς συλλογὰς των, εἰς δὲ τοὺς δευτέρους ἄγραν καὶ ἰχθεῖς.

(Ἐκ τοῦ Merveilles de la Force et de l'Adresse, Guill. Depping.)

A. M. ΚΑΡΑΛΗΣ

ΓΡΑΦΙΩΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

Συλλογὴ εἰκονογραφιῶν τῶν περιφημοτάτων προσώπων, μετὰ τῶν βιογραφιῶν αὐτῶν.

Τὸ δημοσίευμα τοῦτο σκοπὸν ἔχει νὰ καταστήσῃ γνωστὰ τὰ περισημώτατα πρόσωπα παντὸς χρόνου καὶ τόπου, ἀπὸ τοῦ στρατιώτου, ὅστις χύνει τὸ αἷμα του ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ἕως τοῦ σοφοῦ, ὅστις τῇ ἀφιερῶι τὰς ἀγρυπνίας του· ἀπὸ τοῦ σοφοῦ, ὅστις δημιουργεῖ ἐν ἐργασίῳ, ἕως τοῦ ναυτικοῦ, ὅστις εὗρεται ἕνα κόσμον· ἀπὸ τοῦ καλλιτέχνη, ὅστις θέλγει τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν, ἕως τοῦ συγγραφέως, ὅστις ὑψώνει τὰς ψυχὰς· ἀπὸ τοῦ φιλοφρόνου τέλους, ὅστις διανέμει τὴν περιουσίαν του εἰς τοὺς δυστυχεῖς, ἕως τῆς ταπεινῆς ἀδελφῆς τοῦ νοσοκομείου, ἥτις θυσιάζει αὐτοῖς ὀλοκλήρᾳ τὴν ζωὴν της.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΕΙΝΙΑΣ

(1). Voyage Pittoresque et Historique au Bresil, 1813 34. — Paris Didot, 1834 39. 3 vol in fo avec 144 planches.

ΦΕΝΕΛΩΝ

Γεννηθεὶς ἐν Περιγόρῃ τὸ 1651. — Ἀποθανὼν ἐν Καμβραίῃ τὸ 1715.

Αἱ Περιπέτειαι τοῦ Τηλεμάχου! Ποῖον βιβλίον ἀνεγνώσθη περισσύτερον ἀπὸ δύο αἰώνων; Ὡς ὁ Λαφονταίνος, ὁ Φενελὼν εἶνε συγγραφεὺς αὐτίνος οὐδεὶς ἀγνοεῖ πλέον τὸ ὄνομα, ἀμ' ἀρξάμενος ν' ἀναγινώσκῃ. Ἄλλ' οὐχὶ μόνον ὡς συγγραφεὺς ὁ Φενελὼν εἶνε ἀξίος τῆς εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ παρακολουθήσεως φήμης· ἡ εὐαγγελικὴ φιλοanthropia τοῦ ἱερέως, ἡ πεφωτισμένη ἀφοσίωσις τοῦ πολίτου ἐπιπροστιθέμεναι εἰς τὰ προτερήματα αὐτοῦ ὡς συγγραφέως κατέστησαν τὴν δόξαν αὐτοῦ μίαν τῶν καθαρωτάτων τοῦ γαλλικοῦ ἐπισκοπείου. — Ὁ Φραγκίσκος Σαλινιάκ Αελαμὸς Φενελὼν ἐγεννήθη ἐν τῇ Περιγόρῃ τὸ 1651 ἐξ οἰκογενείας πὰ μάλα εὐγενοῦς, ἀλλ' ὀλίγον εὐπόρου. Προωρισμένος εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἐπάγγελμα, ἰδεῶδες τῆς νεανικῆς του φιλοδοξίας εἶχε τὴν ἐπὶ κινδύνῳ τῆς ζωῆς του ἀποδημίαν, ἵνα κερύξῃ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ πλησίον εἰς τὰ μεμακρυσμένα καὶ βάρβαρα φύλα. Ἄλλ' ἡ οἰκογένειά του ἀντέστη εἰς τὰ γενναῖα αὐτοῦ σχέδια καὶ ἐδέχθη νὰ εὐχαριστήσῃ μὲ τὴν διεύθυνσιν ἀποστολῆς σκοποῦσης τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὸ καθολικὸν δόγμα τῶν διαμαρτυρομένων τοῦ Πονατοῦ καὶ τῆς Σαιντόγγκης. Ὁ νέος ἱεραπόστολος ἐτυχεν ἀποτελεσμάτων ἀνελπίστων, χάρις εἰς τὸν φιλόανθρωπον, τὴν εὐγλωττίαν αὐτοῦ, καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν ἑλαθε φροντίδα ν' ἀπομακρύνῃ πᾶν στρατιωτικὸν παρακολουθῆμα, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ ἐπαναγάγῃ διὰ τῆς πειθοῦς καὶ ὄχι νὰ καταδιώξῃ. Μετὰ τινὰ χρόνον ὁ Φενελὼν διωρίσθη παιδαγωγὸς τοῦ δουκὸς τῆς Βουργουνδίας, ἐγγόνου τοῦ Ἰδ. Λουδοβίκου. Τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἡγεμονίδου τούτου, κληθέντος εἰς τὸν θρόνον, ἐθεώρησεν ὡς σκοπὸν τῆς ζωῆς του, καὶ δι' αὐτὸν ἐγραψεν τὸν Τηλεμάχον, ἀριστοῦργημα ἠθικῆς, πνεύματος καὶ καλαιοθησίας. Τ' ἀξιώματά του δὲν ἐτυχον πάντοτε τῆς ἐπιδοκιμασίας τῆς αὐλῆς, καὶ ὁ διορισμὸς του εἰς τὴν

(1) Ἑλληνικὴ Ἀπολογία. Ἐκδ. Hachette. T. 1. σ. 123.

ἀρχιεπισκοπὴν τῆς Καμβραίνης ἦτο σχεδὸν ἀποτέλεσμα δυσμενείας. Μ' ὅλας τὰς θλίψεις, ἃς προσέξηνσαν αὐτῇ θρησκευτικαὶ συζητήσεις, ἐν αἷς πολέμιον εἶχε τὸν Βασσουέτον, κατήντησεν ὁ ἀγαθὸς δαίμων τῆς ἐπισκοπῆς του. Μειλίχιος καὶ ἐπιεικὴς, ἡδυνήθη νὰ καταστῇ ἀγαπητὸς παρὰ πᾶσι. Πάντες ἐνθυμούνται ἦν ἔδωκεν ἀπάντησιν εἰς τινὰ ἐφημέριον, ὅστις παρεπονεῖτο διὰ τοὺς χοροὺς τοῦ ποιμνίου του. «Ὅς μὴ χορεύωμεν, ἀλλ' ἄς ἐπιτρέπωμεν εἰς τοὺς ταλαιπώρους αὐτοὺς ἀνθρώπους νὰ χορεύωσι· διατί νὰ τοὺς ἐμποδίζωμεν νὰ λησμονήσωσι μίαν στιγμὴν ὅτι εἶναι δυστυχεῖς;»

Ὁ πόλεμος ἐταλαιπώρησε δεινῶς τὴν Γαλλίαν, καὶ οἱ πολέμιοι εἰσέβαλον εἰς τὴν ἀρχιεπισκοπὴν τῆς Καμβραίνης. Εἶδον τότε τὸν εὐσεβὴ καὶ σοφὸν ἱεράρχην περιποιούμενον τοὺς πληγωμένους ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης, μεταποιούντα τὸν οἶκόν του εἰς νοσηκομεῖον καὶ ἄσυλον τῶν φυγάδων. Ἡ μεγαλοφυΐα του καὶ αἱ ἀρεταὶ του ἐθαυμάζοντο ὑπὸ τῶν νικητῶν καὶ διὰ τὸ σταθερὸν τῶν λόγων του οὗτοι ἐσεβάσθησαν τοὺς ἡττημένους. Ὁ Δουξ Καλβορὸς ὤθησε τὸν πρὸς τὸν Φονελῶνα σεβασμὸν του, ὥστε καὶ ν' ἀποστείλῃ αὐτῷ ὅλα τὰ ἐν τῇ δικαιοδυσίᾳ του εὐρεθέντα γεννήματα. Ὁ ἱεράρχης πάντοτε πλήρης αὐταπαρνησίας τὰ διένειμεν εἰς τὰ γαλλικὰ στρατεύματα καὶ τοὺς πτωχοὺς. «Ἐν τῶν ἀξιωματιῶν του ἦτο «ὅτι ἔπρεπε ν' ἀγαπήσῃς τὴν οἰκογένειάν σου μᾶλλον ἑαυτοῦ, τὴν πατρίδα σου μᾶλλον τῆς οἰκογενείας σου, καὶ τὸ ἀνθρώπινον γένος μᾶλλον τῆς πατρίδος σου». Ὁ Φονελῶν, βαρέως αἰσθανθεὶς τὸν θάνατον τοῦ βασιλικοῦ μαθητοῦ του καὶ τῶν ἀρίστων φίλων του, ἐταλείωσε θλιβερώς τὴν ζωὴν του (τὴν 7ην Ἰανουαρίου 1715).

ΠΟΛΩΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΛΔΥΝΑ

ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΖΟΤΑΡΕΚΗ

Εἶναι παλαιὰ ἱστορία, ἥτις μένει πάντοτε νέα· δυστυχὴ εἰς δύτινα συμβῆναι αὐτὴ, εἶναι νὰ συντρίβῃ ἡ καρδία του!

H. Heine.

Περιέτρεχον πρότινων ἐτῶν τὰ περίχωρα τῆς Κρακοβίας. Καταβλήθητε εἰς τῶν θαυμασίων, ἅτινα ἡ φύσις ἐπεδάψιλευσε τῇ θελκτικῇ ἐκείνῃ χώρᾳ, ἀπεφάσισα νὰ διέλθω ἡμέρας τινὰς ἐν Ὀυσόβῃ.

Κατὰ τὰς συχνὰς μου ἐκδρομὰς εὐχαριστοῦμαι πρὸ πάντων ν' ἀναβρίχω-

μαι τὴν τραχεῖαν ἀτραπὸν, ἥτις ἄγει εἰς τὸν παλαιὸν πύργον· ἐκεῖθεν φέρων τὰ βλέμματά μου πρὸς τὴν πεδιάδα ἐθαύμαζον τὰς χρυσὰς καὶ πορφυρὰς χροῖας, ἃς ὁ ἥλιος περιέχυνεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν καλυβῶν, καὶ ἤκουον ἐν βαθύτῃ σκέψει τὴν βοὴν μακρυνοῦ κώδωνος, ὅστις ἐφαίνετο καλῶν τὴν προσοχὴν τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ ἐκείνου θεάματος. Ἀγὰρ διευθύνθησαν τὰ βλέμματά μου πρὸς τὴν ἐκκλησίαν ἐκείνην, ἐξ ἧς ἀνεχώρουν ἤχοι τέσσην ἰσχύοντες ἐν τῇ ψυχῇ μου· ἦτο σχεδὸν νῦν ὅτε ἐφθασα εἰς αὐτήν. Ἦτο ὡκυδομημένη ἐπὶ μικροῦ ὑψώματος καὶ περικυκλωμένη ὑπὸ αἵμασι, παρετήρει τις τῆδε κἀκεῖσε ἀγχαίρας φιλλύρας. Ἀνεμνήσθην ἀμέσως τοῦ ὠραίου ἐλεγείου τοῦ Γραϊῦ ἐπὶ τοῦ κοιμητηρίου τοῦ χωρίου, καὶ θλιβεροὶ ἐμδασμοὶ ἡγείροντο ἐν τῇ συλλογισμένῃ ψυχῇ μου, ὅτε στεναγμοὶ οὐχὶ μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ προσερχόμενος, ἦλθε νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχήν μου, καὶ πλησιάζων ἐλαφρῶς εἶδον γυναῖκα γονυκλινῇ πρὸ τῆς πύλης τῆς ἐκκλησίας. Ἡ ἐνδυμασία της ὁμοιάζε μετ' τὴν τῶν χωρικῶν τοῦ τόπου· ἡ κεφαλὴ της ἐκαλύπτετο μετ' λευκὸν μανδύλιον, ἐκ τοῦ βάθους τοῦ ὀπίου ἐπιπτε μακρὰ κόμη, ἥτις ἤρχετο καὶ ἐκάλυπτε τοὺς ὤμους της. Δὲν ἡδυνάμην νὰ ἴω καλῶς τὴν πρόσωπόν της· τὴ ἐκράτει κεκρυμμένον μετὰ τῶν δύο τῆς χειρῶν. Μὴ θέλων νὰ ταραξῶ τὴν ἐκθύμανσιν τῆς λύπης της, διότι ἤξεύρω πόσον τὰ δάκρυα ἀνακουφίζουν τοὺς δυστυχεῖς, ἀπεμακρύνθην χωρὶς νὰ μὲ παρατηρήσῃ· ἀλλ' ἤρώτησα τὸν πρῶτον, ὃν ἀπήντησα ἐν τῷ δρόμῳ μου χωρικόν, ἂν εἶχεν ἀποθάνει τις ἐν τῷ χωρίῳ.

— Ὅχι, δόξα τῷ θεῷ! ἀπὸ πολλοῦ δὲν ἀπέθανε τις ἐδῶ.

— Μήπως συνέβη ἄλλο τι δυστύχημα;

— Ὁ θεὸς νὰ μᾶς φυλάττῃ, ἀπεκρίθη εὐθὺς.

Ἀλλ' εἶδον ἐν τῷ κοιμητηρίῳ τοῦ χωρίου γυναῖκα κλαίουσιν.

— Ἀ, εἶδετε τὴν Ὀλδύναν καθ' ἐκάστην, τὴν αὐτὴν ὥραν. τὴν εὐρίσκει τις ἐν τῇ θέσει ταύτῃ.

— Διατί κλαίει οὕτω;

— Νὰ σὰς διηγηθῶ τὰς δυστυχίας της!... ὦ! σπαράττεται ἡ ψυχὴ· μή μοι ἐπιβάλλητε τὸ θλιβερὸν αὐτὸ ἔργον... ἀνεστέχωσε τοὺς ὤμους του καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Ἐμμεῖνα ἀκόμη στιγμὰς τινὰς ἐν τῷ χωρίῳ, ἀλλὰ πάντας ὅσους ἤρώτησα, ἔδιδον ὁμοίως ἐλαχίστην προθυμίαν νὰ εὐχαριστήσωσι τὴν περιεργίαν μου. Ἦτο παντελῶς νῦν, καὶ ἐπιστρέφων ἐξ αὐτοῦ διέβην ἐνώπιον τῆς ἐκκλησίας· ἡ Ὀλδὺνα δὲν ἦτο πλέον. Ἀπεφάσισα νὰ ἐπανέλθω τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἵνα

λάβω νέας πληροφορίες περὶ ταύτης τῆς ἀτυχούς.

Τῷ ὄντι, τὴν ἐπαύριον κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου εὐρισκόμενον παρὰ τὸ κοιμητήριον περιμένων τῆς ἀφίξιν τῆς Ὀλδύνας. Ἐκάθισα παρὰ τὸν οὐδὸν τῆς πύλης, καὶ περιέλαβον μετ' τὸ βλέμμα τὸν δοῖζοντα, ὅστις ἀνέλιπτε τότε εἰς τὴν ὀρασίαν μου τὸ μεγαλοπρεπές· στατον θεῖμα. Μετ' ὀλίγον παρετήρησα γυναῖκα πρὸς με διευθυνομένην ἐκ τῆς στολῆς τῆς ἀνεγνώρισα τὴν Ὀλδύναν. Οἱ ὀφθαλμοὶ της διευθύνοντο πρὸς τὴν γῆν. Ἐδάδιζε βραδέως, καὶ ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὴν ἐξετάσω κάλλιον. Ἦτο γυνὴ τριηκονταετῆς περίπου, ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ αἰ λύπαι της εἶχον ἐξαλείψῃ ἀπὸ τοῦ προσώπου της τὰ ἔχνη τῆς νεότητος· ἐν τούτοις χαρακτηριστικὰ ἐντελῶς κανονικά ἐμαρτύρουν ἀκόμη τὴν παρελθούσαν ὠραιότητα αὐτῆς. Ὅτε ἐπλησίασεν, ἤγειρεν ἐπ' ἐμὲ τοὺς μεγάλους καὶ γλαυκοὺς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐκφραστικούς ὀφθαλμούς της, καὶ μ' ἐχαιρέτισε κατὰ τὸν τρόπον τῶν χωρικῶν μετὰ τὰς λέξεις ταύτας· Εὐλογημένος ἔστω ὁ θεός! Ἀπεκρίθην εἰς τὸν χαιρετισμὸν της καὶ συνέδεσα εὐθὺς συνομιλίαν μετ' αὐτῆς. Κατ' ἀρχὰς ἀπεκρίθη εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου μετὰ δισταγμοῦ καὶ ἀκουσίως· ἀλλὰ παρατηρῶν ὅτι ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἢ μετ' ἐμοῦ συνομιλία τῇ ἀπέβαινεν ὀλιγώτερον ἐνοχλητικὴ, ἐτόλμησα νὰ τὴν ἐρωτήσω περὶ τῶν αἰτίων τόσον σταθεροῦ πένθους.

— Μὲ εἶδετε ἤδη; μετ' ἤρώτησεν ὀλίγον ἐκπληκτος.

— Σὰς εἶδον χθὲς τὴν ἐσπέραν ἐν τῷ κοιμητηρίῳ. Ἐσεῖ πηγάζετε πάλιν σήμερον;

— Ἀπὸ δώδεκα ἐτῶν αὕτη μοὶ εἶναι ἡ μόνη μου εὐχαρίστησις, ἡ μόνη μου παρηγορία.

— Καὶ τίς εἶναι ἡ αἰτία τῆς λύπης σας;

— Ἀρκεῖ νὰ ἐκφύγῃ θαθὺς ἀναστεναγμός, καὶ ἐπανέλθῃ μετὰ μίαν στιγμὴν ἀναπαύσεως· ἡ δὲ δυστυχία μου γνωρίζεται ὑφ' ὅλου τοῦ χωρίου.

— Ἐχάσατε, ἀκόμη νέας, τοὺς γονεῖς σας;

— Οἱ γονεῖς μου ἀπέθανον πρὸ πολλοῦ, ἀλλὰ τῆς ἀπωλείας των καίτοι οὔσης δι' ἐμὲ μεγάλης αἰτίας θλίψεων, ἐν τούτοις οὐχὶ δι' αὐτοὺς βέβουσι τώρα τὰ δάκρυά μου.

— Ἴσως ὁ θεὸς σὰς ἀφῆρεσε πρόωρα τὰ τέκνα σας;

— Αὐτὸ θὰ ἦτο ἀληθὲς σκληροτάτη πληγὴ, ἀλλ' ὁ καιρὸς θὰ τὴν ἐμάλασσε.

— Τί ἔχετε λοιπὸν, καλὴ γυνή; Εἰπατέ μοι τὸ ἡ καρδία σας θ' ἀνακουφισθῇ, ὅταν μοὶ διηγηθῇτε τὴν αἰτίαν τῶν πόνων σας. Ἐὰν ἦσθε δυστυχῆς,